

[Løje.]

Jeg vil inderligt haabe, at vi gennem en Udvalgsbehandling kan naa frem til et for Dyrkerne mere tilfredsstillende Resultat end det, der er Tale om efter den højtærede Ministers Forslag.

Hvad Fordelingen angaar, vil jeg gerne sige ganske kort, at jeg synes ikke om dette Fordelingsgrundlag, og jeg er paa dette Punkt enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Jeg tror, det vilde være heldigt at finde et andet og bedre Fordelingsgrundlag, men der er vel Grund til at haabe, at dette Spørgsmaal vil kunne løses ved de indgaaende Forhandlinger, der føres mellem Dyrkerforeningernes Repræsentanter og Handelsministeren. Jeg vilde finde det ganske naturligt, om Dyrkerne fik en afgørende Indflydelse paa, hvordan hele Fordelingen skulde foregaa. Det er egentlig dem, der har den største Erfaring med Hensyn til, hvorledes noget saadant skal tilrettelægges, og hvis man ved Forhandling mellem Ministeren og Dyrkerforeningerne kan opnaa et Resultat, der er tilfredsstillende for begge Parter, vil jeg hilse det med Glæde. Det er altid et Spørgsmaal, det er svært at behandle i dette høje Ting, idet der er saa mange Interesser, der gør sig gældende, og jeg tror, vi helst skal overlade det til Landmændene selv i Forbindelse med Handelsministeren, hvis det er muligt.

Med Hensyn til Lovens Varighed og Kombinationen af Aarene 1934 og 1935 er jeg ligeledes enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i, at det ikke er nogen tiltalende Ting. Jeg synes ikke, det er tiltalende, at man allerede skal til at tage Forskud paa Høsten i 1935, den Høst, som vi ikke ved noget som helst om. Vi er her i vort lille Samfund i høj Grad inde paa at tage Forskud, det er de enkelte af os, og det er vi ogsaa her som Erhvervsgrupper og mange andre Steder, men jeg tror alligevel ikke, det vil passe Dyrkerne, hvis man allerede nu skal til at uddele Beløb, som skal tages fra den Høst, hvis Resultat vi intet som helst ved om. Jeg erindrer vel, at den højtærede Minister i sit Forslag antydede, at hvis ikke der kan blive noget i 1935, kan man tage det fra 1936, men jeg synes i det hele taget, at Ordningen ikke er god, men skal som antydning ikke komme nærmere ind paa det, da jeg haaber, at dette Spørgsmaal kan løses paa anden Maade.

Jeg vil tilsige mit Partis Støtte til Forhandling om disse vigtige Spørgsmaal, men jeg vil gerne udtale, at vi fra vor Side maa ønske og haabe, at man ogsaa fra alle andre

Sider i dette høje Ting vil forstaa, at det Forslag, der foreligger, ikke er tilfredsstillende for Dyrkerne; jeg forstaaer i hvert Fald meget godt, at det kan forme sig paa den Maade, at man i stor Udstrækning udtaler stærke Ord derom. Jeg vil derfor sige, at vi fra vort Partis Side gerne vil forhandle, men vi vil fremsætte bestemt Ønske om, at Forslaget bliver forbedret paa meget væsentlige Punkter, og efter de Forhandlinger, der tidligere er ført med den højtærede Handelsminister, og efter den Forstaaelse, der vises fra forskellige andre Sider i dette høje Ting, nærer jeg det bedste Haab om, at dette ogsaa vil lykkes.

Larsen-Badse: Det er jo Tradition i dette høje Ting, at man henlægger saadanne særlig ubetydelige Smaating til om Fredagen, efter at Toget Kl. 2²⁰ er gaaet til Jylland, undgaa Afstemninger o. s. v., og det er vel for saa vidt ogsaa traditionsmæssigt, at man henlægger disse to Sager til Behandling her i Dag. Jeg vil dog sige, at hvad den økonomiske Rækkevidde angaar af de to Sager, som har staaet paa Folketingets Dagsorden i Dag, er det temmelig længe siden, at Tinget har beskæftiget sig med Spørgsmaal, der har en saa stor økonomisk Rækkevidde og en saa stor Betydning som disse Sager. Jeg er fuldkommen klar over, at mange Forhandlinger, som skal føres vedrørende denne Sag, skal føres i Udvalget, og jeg vil gerne som Indledning tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen af et Lovforslag, der er saa tilfredsstillende for de Faktorer, der skal arbejde dermed, at det kan faa den Virkning, som er Formaalet, nemlig at opretholde Sukkerproduktionen i dette Land i det Omfang, som er nødvendigt til vort eget Forbrug. Dette, at opretholde Sukkerproduktionen til vort eget Forbrug, er nemlig en stor nationaløkonomisk Opgave, som Rigsdagen hvert Aar har været stillet over for. Spørgsmaalet er, om man vil det, dog er man hidtil hver Gang gaaet ind for Tanken og har anset det for ønskeligt. Men naar man erkender det ønskelige og nødvendige deri, da maa man tillige bringe de Ofre, der er nødvendige, for at det kan ske.

Det er fuldkommen rigtigt, at hvis man sammenligner det sidste Høstaar med det foregaaende, saa er der sket den mærkelige Forandring, at medens vi saa at sige græd salte Taarer i 1933 paa Grund af, at vi havde høstet alt for meget Sukker, saa er Taarerne holdt op at trille i den Anledning i Aaret 1935! Der er andre Ting, der nu beskæftiger os. Naar Roedyrkerne i Foråret 1934 gik ind for i Stedet for at redu-